

Nr 492

Av fröken **Nordström**, om vissa åtgärder till hjälp för rörelsehämmade och äldre personer.

I den allmänna debatten har såväl före avgivandet av åldringsvårdsutredningens betänkande år 1956 som därefter med ökad intensitet tagits upp sådana väsentliga frågor som ålderdomshemmen, byggande av pensionärsbostäder, vården av långvarigt sjuka och den åldrande och åldrade människans möjligheter till arbete och sysselsättning, den gerontologiska forskningen osv.

Jämfört med dessa frågor kan det problem som jag här avser att bringa till aktualitet förefalla obetydligt, nämligen utformandet av publika byggnader och allmänna kommunikationsmedel, sett från den äldre eller rörelsehämmade medborgarens synpunkt. De erfarenheter som årslångt arbete bland gamla människor i folkpensionärsföreningar och i öppen vård givit mig och de erfarenheter jag på grund av ohälsa själv gjort under de sista månaderna tvingar mig dock att taga upp denna fråga.

Som ett exempel på hur illa anpassad en publik byggnad kan vara för den som är rörelsehämmad kan jag anföra ett så näraliggande exempel som riksdagshuset, där stora yttertrappan saknar ledstänger. Samma är förhållandet på nationalmuseum, och där måste en person som inte orkar gå den ovanligt långa trappan upp till tavelsamlingen känna till att det över huvud taget finns hiss i huset för att genom vaktmästarens hjälp bli anvisad till hissen. Ledstänger saknas också på hela rader av järnvägsstationer, och vid ombyggnaden av Stockholm C dröjde det länge, innan hissen till plattformarna 14 och 15 från tunnelplanet kom till stånd. Även de bekvämaste järnvägsvagnarna i 1 klass kan vara besvärliga att komma ombord på, och jag har på en av landets största järnvägsknutar konstaterat att trots att personvagnarna varit framdragna till perrongen avståndet mellan vagnsteget och plattformen vid mätning visade sig vara 75 cm.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte uppdraga åt Kungl. Maj:t att tillställa berörda myndigheter en uppmaning att vid utformande eller ombyggnad av publika byggnader och andra byggnader vid vilkas utförande statsmakterna har något infly-

tande samt vid planering av allmänna trafikmedel taga vederbörlig hänsyn till de rörelsehämmade och äldre människornas svårigheter samt att i den mån så är möjligt förelaga sådana enkla förbättringar som uppsättande av ledstänger, anläggande av bekvämare trappor, hissar o. d.

Stockholm den 27 januari 1960

Margareta Nordström